

## **Uwagi do dokumentu roboczego Komisji Europejskiej „Konsultacje dotyczące przyszłej „Strategii UE 2020”**

### 1. Brak spójnej wizji i kierunków dla polityki UE

Cele i działania przedstawione w dokumencie nie tworzą spójnej wizji rozwoju UE. Wskazane kierunki odnoszą się do wielu obszarów, z których część, jak np. walka z ubóstwem, nie ma bezpośredniego wpływu na budowanie GOW.

Dokument strategiczny, a takim w założeniu ma być koncepcja „UE 2020”, powinien w większym stopniu koncentrować się na wybranych obszarach, które w możliwie największym stopniu mogą przyczynić się do budowania „inteligentnej gospodarki” a w konsekwencji do wzrostu gospodarczego.

W obecnej wersji Strategia ukierunkowana jest na realizację tak wielu celów, że trudno jest stwierdzić, co tak naprawdę jest jej celem.

### 2. GOW a „włączenie społeczne”

Słusznie autorzy dokumentu wskazują na potrzebę budowania gospodarki opartej na wiedzy, która ma służyć podniesieniu produktywności poprzez rozwój innowacji i kreatywności. A w dłuższej perspektywie ma przyczynić się do umocnienia pozycji konkurencyjnej UE w stosunku do najbardziej rozwiniętych gospodarek świata.

Wątpliwości budzi jednak umieszczenie w tym samym dokumencie celu odnoszącego się do zmniejszenia bezrobocia, walki z ubóstwem, wykluczeniem społecznym, czy następstwami starzenia się ludności.

Dwa powyższe cele, z których jeden ma wydźwięk prorozwojowy a drugi socjalny nie powinny stanowić przedmiotu jednego dokumentu. Rozwój wymaga bowiem precyzyjnego ukierunkowania dostępnej interwencji na obszary, które w możliwie największym stopniu, mogą przyczynić się do umocnienia pozycji konkurencyjnej UE i pogłębienia reform strukturalnych w państwach członkowskich.

Strategia powinna zatem koncentrować się na mniejszej liczbie prorozwojowych celów silniej ze sobą powiązanych tematycznie.

### 3. Kryzys Finansowy

Walka ze skutkami kryzysu finansowego - choć niezwykle istotna - nie powinna być wiązana wprost z wyznaczaniem kierunków rozwoju, tym bardziej jeśli dotyczą one budowania gospodarki, gdzie głównym dobrem ma być wiedza.

#### 4. Horyzont czasowy

Strategia w założeniu ma obejmować pięcioletni okres, co sugeruje jej ścisłe powiązanie z kadencyjnością unijnych instytucji. Przyjęcie takiego rozwiązania może budzić zastrzeżenia, gdyż perspektywy czasowej obowiązywania dokumentów strategicznych nie powinno wyznaczać się wg klucza politycznego.

#### 5. Uwagi do celu I *Kreowanie wartości poprzez oparcie wzrostu na wiedzy*

Kluczem do rozwoju jest edukacja, dlatego pozytywnie należy ocenić postulat „zapewnienia wszystkim dostępu do wiedzy”. Silniej natomiast w dokumencie powinno się zaakcentować potrzebę współpracy między ośrodkami akademickimi, zwłaszcza między uczelniami wyżej a niżej notowanymi w rankingach międzynarodowych, w tym w rankingu szanghajskim. Należy dążyć do „usieciowienia” szkolnictwa wyższego, aby rozszerzyć pole współpracy między ośrodkami akademickimi i poprzez to wyrównywać poziom kształcenia studentów w przestrzeni europejskiej.

W propozycji Strategii brakuje podkreślenia wagi kierunków ścisłych dla rozwoju innowacji technologicznych, a tym samym dla budowania nowoczesnej gospodarki opartej na wiedzy.

#### 6. Uwagi do celu II *Wzmocnienie pozycji obywateli w społeczeństwach sprzyjających włączeniu społecznemu*

Cel II niniejszej Strategii nie koresponduje z celem I. „Włączenie społeczne” ma w dużej mierze wydźwięk socjalny, kiedy cel I nastawiony jest na wspieranie rozwoju opartego na wiedzy, technologiach i innowacjach. Należy określić priorytety i dokonać wyboru między gospodarką dobrobytu a gospodarką wiedzy.

#### 7. Uwagi do celu III

Pozytywnie należy ocenić kierunek zmian zaproponowanych w odniesieniu do sektora energetyki i ekologii - mają one prowadzić do podniesienia efektywności energetycznej i produktywności, a w konsekwencji do podniesienia konkurencyjności unijnych produktów i usług.

## 8. Metropolie i ich znaczenie dla rozwoju

W Strategii nie uwzględniono znaczenia metropolii dla kreowania wzrostu gospodarczego. Autorzy powinni zastanowić się nad możliwością bardziej efektywnego wykorzystania obszarów metropolitalnych. Z jednej strony poprzez stymulowanie współpracy między metropoliami, np. tworząc europejską sieć współpracy metropolitalnej a z drugiej wykorzystując metropolie do kreowania wzrostu w obszarach opóźnionych, poprzez rozlewanie generowanego w nich wzrostu.